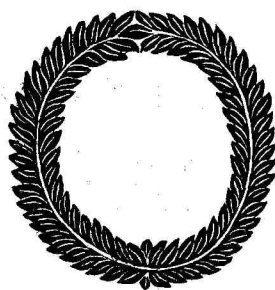

ΝΕΚΡΑ

I

ΤΑΝ ἐγεννήθη, τὴν γῆν
ἀνεμόχλευε τὸ σπάργος
τῆς βλαστήσεως. Αἰ
σεμναὶ ἀνεμῶναι ἔστε-
φον μὲ τὰ αἱματώδη
πέταλά των τὰς κλιτύ-
ας τῶν βουνῶν καὶ ὁ
οὐρανὸς—τὸ ἐντευκτιή-

ριον τῶν ἀποδήμων ψυχῶν — δὲν ἠσθάνετο οὐδὲ
τοῦ ἐλαφροτέρου νέφους συνοφρύωμα.

Τὴν κόρη, μόλις ἐγεννήθη, ἐχειραγωγῆσεν
ἡ Χαρά. Εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὴν τὰ χεῖλη
τῆς ἡ κόρη, κ' ἐκείνη εὐγνώμων, τὴν ἔσκεπε
μὲ τὰς πτέρυγας τῆς, μὲ τὰς ὁποίας, ἀλλοίμο-
νον! τόσον εὐκόλα πειᾶ...

Ὁ βίος τῆς παρθένου εἶναι ποίημα τὸ ὁποῖον
γράφεται μὲ ἀφανῆ μελάνην. Αἰδεῖται τὴν λευ-
κότητα τοῦ χάρτου — τῆς καρδίας, ἡ γραφίς —
ἡ αἰχμὴ τοῦ ἔρωτος. Διὰ τὰ ἀναγνωσθῇ τὸ
ποίημα πρέπει ὁ χάρτης νὰ ἀναλυθῇ εἰς τὸ δά-
κρυ, νὰ ξεσχισθῇ.

Ἀδελφὴ τῶν ἀνθέων, ἐκράτει εἰς τοὺς ὀφ-
θαλμούς της δεσμίαν τὴν ἀκτῖνα τῶν ἀστέρων.
Ὁ ἀφρὸς θὰ ὑπερῆφανεύετο ἐὰν τῷ ἀπέδιδον
τὴν δημιουργίαν τοῦ στήθους της. Καὶ ἔζη, ὡς
ἀφρὸς εἰς τὴν λύσαν τοῦ καθημερινοῦ βίου,
παρθένος, ἀμόλυντος. Σκοπὸς τοῦ βίου δι' αὐ-
τὴν ἦτο τὸ μειδίαμα καὶ διὰ τὰ ὑπηρετῇ τὸ μει-
δίαμα αὐτὸ ἐπλάσθη ἡ γῆ ὅλη.

Παρθένος, ἴσον νήπιον.

II

Τὰ ἄνθη τρέμουν ἤδη ν' ἀναγνωρίσουν τὴν
χαριτωμένην ἀδελφὴν των. Ἡ ὠχρότης τοῦ

προσώπου της προκαλεί την θλίψιν. Ἐσβέσθη ἡ φλόξ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὸ μείδιμα ἀπώλεσε τὴν κυριαρχίαν του καὶ μόνον ὁ ἄφρονς ἐπέζη τοῦ σιγήθους της, τῆς εἰρωνείας εἰκῶν ζῶσα. Καὶ ὁμως δὲν ἦτο οὔτε δεκαεπταεὺς!

Ἦτο βαρεῖα ἡ νόσος. Ὁ πόνος ἐθόλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐστέγνωσε τὰ χεῖλη της. Ἦτο ἀσθενεῖο ἦτις θύματα ἐκλέγει τὰς καρδίας. Καὶ δὲν ἔχει πλέον τὸ ἀνθύλλιον κορμὸν διὰ τὰ σιγῆς καὶ ἡ κόρη μόλις ἐφώλευσεν ἡ νόσος, ἐδώρησε τὴν πνοήν της εἰς τὸ Ἄπειρον.

Ἦτο ἀναπνοὴ ὕπνου, ὁ τελευταῖος ῥόγχος τοῦ θανάτου της. Τὴν εὐγλωττίαν τῶν ἄβρων χειλῶν της ἀντεκατέστησε τὸ ἀγωνιώδες βλέμμα της, δι' οὗ συνεκοινωνήσεν γῇ καὶ στερέωμα, ἔρεβος καὶ ἀθανασία. Καὶ ἔφερεν ἀκόμη εἰς τὰ κάτωχρα χεῖλη τὸ σιάγμα τῆς Ἀγίας Μειαλίης, ὅτε ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτίς διὰ τοῦ παραθύρου εἰσδύσασα ἐφώτισε ἀπειρυνγμένον τὸ μέτωπον, κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἔξω, αἱ ἀνεμῶναι ἔστεφον μὲ τὰ αἵματώδη πέταλά των τὰς κλιτύς τῶν βουνῶν. Γαλανὸς ὁ οὐρανός, φλύαροι οἱ σπῖνοι, καὶ μόνον τὸ κῦμα, λυπόψυχον, ἐθρήρει τὸ δημοῦργημά του.

Ἀναζητοῦν πανταχοῦ τὴν προσιάιδα τῆς κόρης, τὴν Χαράν. Ἀλλοίμονον! Οὔτε κἂν ἡ ἀπήχησις τῶν πετρύγων της δὲν ἠκούσθη, οὔτε ἡ οἰκία της δὲν ἐφάνη, ἡ ἄστιας!

Τὴν τοποθειοῦν εἰς τὸ φέρετρον. Νομίζει τις ὅτι ὁ ἄφρονς εἰργάσθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ τῶρα διὰ τὰ ἀποτελέσει τὸ νεκρικὸν περιβάλυμά της. Πάλλενκον, μὲ ἄνθη ἐστεμμένον γημήλια, τρίζει, διαμαρτύρεται. Καὶ ὑπεγείρου καὶ ἀποθέτουν σιγαλὰ ὀστεώδεις γηραιαὶ χεῖρες, ἐκ ῥίγους συνταρασσόμεναι, τὸ νεκρωθὲν ἄνθος εἰς τὰς λευκάς σανίδας. Τὸ στενοχωροῦν: Καὶ ἐνοῦνται μετ' ὀλίγον ἐπ' αὐτοῦ δροσερὰ ἕα καὶ κανστικά δάκρυα.

Τὸ εἰκόνημα τῆς Παργίας ἀργυροῦν, ἀπαστράπτει ἐνώνει τὰς χεῖρας τῆς κόρης ὥς ἐν προσευχῇ εὐχαριστηρίῳ. Ὁ νυμφικὸς πέπλος κρύπτει σχεδὸν ἀπὸ τὴν βέβηλον περιέργειαν τοῦ χονδροπλασμένου κόσμου τὴν αἰθερίαν μορφήν τοῦ ἀποδημήσαντος ἀγγέλου. Τὰ ἄνθη συμπιεζόμενα, συνωθούμενα μετὰ στοργῆς ζητοῦν τ' ἀποκρύβουν ὅλον τὸ σῶμα τῆς παρθένου. Καὶ δὲν βλέπει τις ἐπιπλέοντα ἐπὶ τοῦ φερέτρου, τῆς ναυαγιστικῆς αὐτῆς φαλαγγίδος, — εἶναι πέλαγος ὁ

κόσμος — εἰμὴ πέπλον καὶ ἄνθη: τὰ σύμβολα τῆς παρθενίας.

Βαρὺς ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας θρηνεῖ τὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος. Τὴν νύκτα ἀπεκαθηλώθη ὁ Μέγας Ἐπαριστίτης καὶ οἱ χριστιανοὶ συνωθοῦνται ἐδλαβῶς πρὸ τοῦ ἀνθοβλήτου Ἐπιταφίου, ριπιόμενοι εἰς τὰ γόνατα.

Ἄλλος κώδων εἰς τὸ κοιμητήριον θρηνεῖ τῆς παρθενίας τὴν νέκρωσιν. Ὀλίγω ἐμπροσθεν τοῦ ἐπιταφίου ἀπέθεσαν τὸν νεκρὸν διὰ τὰ ψαλοῦν τοῦ ἱερέως αἱ εὐχαί. Καὶ αὐτὸς ὁ ζεὺς, ὁ στωϊκὸς ἱεροφάντης, δὲν εἶναι κύριος τῆς φωνῆς του· πνίγεται εἰς τὸ δάκρυ. Καὶ ἐνοῦνται τῶν δύο κωδῶνων οἱ βαρεῖς ὁλολυγμοί, ἐνῶ αἱ ἀνεμῶναι στέφουν χαριέντως τὰς κλιτύς τῶν βουνῶν καὶ οἱ σπῖνοι, φλύαροι, διακόπτουν τὴν μοιροτολίαν τῆς φύσεως.

Ὡς στόμα ὀργισμένου Σατανᾶ χαίνει ὁ τάφος. Τὸ χῶμα, εἰς τὸ βάθος εἶναι ἐρνυροῦν.

Οἱ νεκροθάπται κοσμοῦν μὲ τὸ φέρετρον τὰ χεῖλη τοῦ μνήματος. Καὶ τρίζει πάλιν τὸ ἄνυχον σανίδωμα καὶ πάλιν διαμαρτύρεται. Τὸ ἀδρανὲς σῶμα τῆς παρθένου συνεκλονίσθη μετὰ τοῦ εἰκονίσματος τῆς Παργίας. Ἡ ἄκρα τοῦ πέπλου ἐξέφυγεν ὀλίγον τοῦ φερέτρου καὶ ἐν ἀπὸ τοῦ νεκρικοῦ στεφάνου ἄνθος, πίπτει, προηγῆθη εἰς τὰ βάθη τοῦ τάφου. Τὰ ῥόδα μυρῶνουν τὴν ἀτμόσφαιραν γύρω. Ἡ ἀηδὼν παρενθῆκει τὸ ἄσμα της εἰς τὸν θροῆνον τῶν κωδῶνων. Ὁ ἄφρονς σιωπᾷ εἰς τὴν δύσιν τῆς ἀκτίως.

Ὁξὺ μοιρολόγημα αἴφνης σχίζει τὴν ἔρημον σιγὴν. Ἡ κόρη θάπτεται.

Τρίζει, βογκᾷ τὸ φέρετρον καὶ τὸ χῶμα σπεύδει τὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν λείαν του. Τὴν οὐκ ἐλάτουν ἐντελῶς οἱ βόλοι τοῦ χώματος, ραινόμνοι μὲ δάκρυα πικρά. Σχίζεται ὁ χάρις, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον τὸ ποίημα τῆς ὑπάρξεως τῆς κόρης καὶ ἐκπηδᾷ ἀναζῶσα μία μυστικὴ λέξις: Ἀθανασία. Καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὸ σπαρακτικὸν κύλισμα τοῦ χώματος καὶ εἰς τὴν στοναχὴν τοῦ κώδωνος, τῆς ἀηδόνος τὸ ἐρωτικὸν κελάδημα, ὅπως μετ' ὀλίγον θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν θροῆνον τοῦ Ἐπιταφίου τὸ χαρμόσυτον τῆς Ἀναστάσεως φίλημα.

